

Arrest

nr. 299 067 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 februari 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 171 127 van 30 juni 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 4 maart 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}). Bij arrest met nummer 213 243 van 30 november 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 1 september 2016 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 februari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag.

Op 2 maart 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Op 1 juli 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Op 1 juli 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen (bijlage 13^{sexies}).

Op 8 januari 2018 dient de verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag.

Op 29 mei 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Op 13 november 2018 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 januari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is. Bij arrest met nummer 227 962 van 24 oktober 2019 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld. Bij arrest met nummer 253 446 van 1 april 2022 vernietigt de Raad van State voornoemd arrest van de Raad. Bij arrest met nummer 283 965 van 27 januari 2023 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen voornoemde beslissing van 30 januari 2019 had ingesteld.

Op 26 november 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Op 19 december 2019 dient de verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit verzoek niet-ontvankelijk is.

Op 23 december 2021 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juni 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 3 juli 2023 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2021 werd ingediend en op data van 28.03.2022, 13.03.2023 en 31.03.2023 werd geactualiseerd door :

A.-D., S. K. H. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Irak
geboren te Bagdad op (...).1992
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 23.02.2017 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 15.03.2018 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene betekende opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten op 04.06.2018. Op 30.04.2018 werd hij aangetroffen in Duitsland, waar hij op 02.05.2018 asiel vroeg. Volgens de Dublin II akkoorden is België echter de verantwoordelijke lidstaat en betrokkene werd op 13.11.2018 overgedragen aan België. Zijn vierde asielaanvraag werd afgesloten op 28.10.2019 met een beslissing beroep verworpen. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn laatste asielaanvraag werd afgesloten op 01.02.2023 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk tien maanden voor de eerste, bijna zes maanden voor de tweede, twee maanden voor de derde, elf maanden voor de vierde en twee jaar en twee maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn relatie en huwelijk met een verblijfsgerechtigde vreemdelinge. Ter staving hiervan legt betrokkene een vertaling voor van zijn Iraakse huwelijksakte. Deze akte werd echter niet erkend door de Belgische autoriteiten aangezien betrokkenen hiervoor nog geen aanvraag indienden. Dit huwelijk wordt dus (nog) niet aanvaard door de Belgische autoriteiten. Echter toont hij niet aan waarom deze relatie een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend. Bovendien blijkt in casu dat betrokkene en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven (RVV, arrest nr. 268 211 van 14.02.2022).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zijn gezin-en privéleven in België heeft opgebouwd gedurende zes jaar. Hij beroept zich hiervoor op de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische Grondwet. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM

of artikel 22 van de Belgische grondwet zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn echtgenote, naar Iraaks recht. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt blijkt in casu dat betrokkene en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven (RVV, arrest nr. 268 211 van 14.02.2022). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij Frans zou leren, dat hij een cursus inburgering gevolgd zou hebben, dat hij niet ten laste zou vallen van de openbare instellingen, dat hij hier reeds gewerkt zou hebben, dat hij erg geapprecieerd zou worden door zijn Belgische kennissen, dat hij verschillende arbeidsovereenkomsten en bijhorende loonfiches voorlegt evenals een attest van deelname Franse taallessen, een attest maatschappelijke oriëntatie, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij FOREM, een bewijs van inschrijving bij de mutualiteiten drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 23.12.2021 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 19.12.2019 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige

beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980). (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 7, 9bis, 62, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet gelezen in overeenstemming met de Terugkeerrichtlijn, van het verbod op administratieve willekeur, van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*". Daarnaast werpt de verzoeker ook op dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

• Eerste grief

In de actualisering van 31 maart 2023 van de aanvraag die op 23 december 2021 werd ingediend, stelde Meneer A. D. (...):

Monsieur vient de voir sa demande de protection internationale, introduite en novembre 2018, se clôturer définitivement fin janvier 2023. Cette procédure a duré plus de 4 ans. Conformément à vos instructions internes (MEMO 120 du 16/07/2012), il faut considérer que la durée de cette procédure a été déraisonnablement longue, et que cela justifie que, compte tenu des autres éléments invoqués dans la demande, Monsieur puisse bénéficier d'une régularisation de son séjour.

Volgens de verwerende partij : "De duur van de procedures - namelijk tien maanden voor de eerste, bijna zes maanden voor de tweede, twee maanden voor de derde, elf maanden voor de vierde en twee jaar en twee maanden voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden" (bestreden beslissing, p. 1).

Ten eerste verklaart verweerder ten onrechte dat Meneer A. D. (...) vijf verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend: hij heeft vier verzoeken om internationale bescherming ingediend, waarvan het laatste op 13 november 2018 is ingediend en definitief is afgesloten in januari 2023. Verweerder heeft zich dus vergist in zijn analyse van de hem voorgelegde situatie, juist toen verzoeker er bij de actualisering van zijn aanvraag op wees dat zijn vierde asielaanvraag onredelijk lang was, aangezien deze meer dan vier jaar had geduurd. Dit is een manifeste fout, aangezien verzoeker nog steeds niet begrijpt wanneer hij volgens verweerders redenering deze vijfde aanvraag zou hebben ingediend.

Ten tweede vormt de onredelijke duur van deze vierde asielaanvraag volgens de voorbereidende werkzaamheden van artikel 9 bis en het standpunt van verweerder zelf een grond voor zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van het 9bis-aanvraag.

De voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 15 september 2006), die artikel 9bis heeft ingevoegd in de wet van 15 december 1980, vermelden: "Slechts in buitengewone omstandigheden kan de machtiging in België aangevraagd worden. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip buitengewone omstandigheden. Buitengewone omstandigheden zijn volgens de rechtspraak van de Raad van State «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (...) Wat de behandeling van deze aanvragen betreft beschikt zijn administratie over duidelijke richtlijnen. Algemeen kan gesteld worden dat er, naast een aantal technische categorieën, drie groepen kunnen onderscheiden worden aan wie heden een verblijfsmachtiging in België wordt

toegestaan. a. In de eerste plaats betreft het de vreemdelingen Wiens asielaanvraag onredelijk lang heeft aangesleept, die goed geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)» (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn wat betreft de verplichte vestiging van vreemdelingen in de gemeente van inschrijving, Wetsvoorstel tot wijziging van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 strekkende om de procedure tot erkenning van de status van vluchteling te hervormen en een status van tijdelijke bescherming tot stand te brengen, Wetsvoorstel tot invoeging van een artikel 10ter in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot aanvulling van artikel 628 van het Gerechtelijk Wetboek, teneinde er in het kader van de gezinshereniging voor te zorgen dat het niet langer onmogelijk is een akte van de burgerlijke stand te verkrijgen, Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat de voorwaarden voor gezinsvereniging betreft, Voorstel van resolutie tot versnelde implementatie van richtlijn 2003/86/ EG van 22 September 2003 met het oog op het verstrengen van de regelgeving inzake het recht op gezinshereniging, Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen teneinde de voorwaarden inzake gezinshereniging te verstrengen, Wetsvoorstel tot wijziging van de Vreemdelingenwet, wat betreft de procedure tot erkenning van de status van vluchteling, Wetsvoorstel tot oprichting van een Vaste Commissie voor regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, Verslag namens de commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt uitgebracht door de heren Mohammed Boukourna en Dirk Claes, Inleidende uiteenzetting van de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, de heer Patrick Dewael; Pari. St., Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/008, pp.10-12).

Vorbereidende werken die wel bekend zijn bij de verwerende partij en uw Raad (arresten nr. 280.675 ; 278.537 ; 278.533 ; 278.537 ; 278.365 ; 272. 856...).

In zijn antwoord op een mondelinge vraag van parlamentslid Mevrouw Nagy bij de Commissie voor de Binnenlandse zaken heeft de minister aangegeven: "Een verblijfsvergunning wordt toegekend aan alleenstaanden wanneer het onderzoek van hun aanvraag vier jaar in beslag heeft genomen en aan gezinnen met schoolgaande kinderen van zes tot achttien jaar wanneer het onderzoek van de aanvraag drie jaar heeft aangesleept, op voorwaarde dat die personen geïntegreerd zijn en geen bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. »

In het akkoord van 18 maart 2008 heeft de regering aangekondigd dat: "De regularisatiecriteria met betrekking tot de buitengewone omstandigheden zullen worden verduidelijkt in een omzendbrief (langdurige procedure, ziekte en een prangende humanitaire situatie, met inbegrip van de duurzame lokale verankering). Het criterium met betrekking tot de langdurige procedure zoals tot nog toe toegepast hield enkel rekening met een asielprocedure van 3 jaar (met kinderen) of 4 jaar (zonder kinderen). Dit breiden we uit naar 4 of 5 jaar in procedure waarbij de Raad van State en/of artikel 9,3 oude vreemdelingenwet volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. »

In de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nog steeds van kracht: "Bepaalde specifieke "humanitaire" situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: 1. Langdurige procedures 1.1 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families) (...)»

In een zaak waar verzoeker zich ook beriep op de onredelijke duur van zijn asielprocedure op basis van de tegengestelde standpunten over regularisatie, en verweerder antwoordde dat dit geen wettelijke norm was, oordeelde de Raad van State (arrest nr. 157.452 van 10 april 2006): « Considérant, sur l'ensemble des deux moyens, que la décision rejetant la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant le 26 décembre 2005, ne nie pas l'existence de "la déclaration ministérielle à laquelle l'intéressé se réfère", et n'en conteste pas davantage la teneur qu'en expose le requérant; qu'elle se contente d'en dire que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit, même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature"; que la partie adverse a adopté la même position lors de l'audience

du 22 mars 2006; Considérant que cette déclaration, reproduite et publiée par les soins de L'ASBL CIRE, énonce notamment ce qui suit : Considérant que le requérant paraît pouvoir bénéficier d'une régularisation fondée sur les critères ainsi énoncés dans cette "déclaration ministérielle", critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sous le seul prétexte que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit"; Considérant, sans doute, que cette "déclaration" n'a pas le caractère d'une norme de droit, mais qu'il convient néanmoins de s'interroger sur sa nature et sur les conséquences qu'il convient d'y attacher; Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des "règles" à exécuter par l'Office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l'Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir; qu'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible; que les moyens sont sérieux en ce qu'ils invoquent l'arbitraire et l'insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même ("même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature") »

Verweerder stelt ten onrechte dat verzoeker niet voldoet aan het criterium van een langdurige asielpcedure die zijn regularisatie rechtvaardigt. De duur van deze procedure maakt een tijdelijke terugkeer echter moeilijk: dit vermoeden vloeit voort uit de voorbereidende werken van artikel 9 bis en uit verweerders eigen beslissingen.

Op dezelfde manier beoordeeld (arrest nr. 123.962 van 7 oktober 2003):

« Considérant que si les circulaires précitées ne peuvent constituer que des commentaires législatifs, qu'elles ne peuvent modifier la portée de la législation et qu'en conséquence, leur prétendue violation ne peut servir de fondement au moyen, elles n'en constituent pas moins des lignes de conduite destinées à guider l'autorité administrative dans l'exercice de son pouvoir discrétionnaire; que la partie adverse ne pouvait dans ces conditions ignorer, en l'espèce, l'existence de ces circulaires du 15 septembre 1998 et du 19 février 2003; qu'elle ne pouvait se borner à constater que le requérant était en séjour illégal au moment où elle a statué, alors qu'au moment de l'introduction de la demande d'autorisation de séjour, le requérant était encore autorisé au séjour en vertu de l'autorisation spéciale délivré par le ministère des affaires étrangères, et qu'elle ne prétend pas, par ailleurs, dans la décision attaquée, que le requérant ne remplirait pas toutes les conditions d'obtention d'une autorisation de séjour en qualité d'étudiant; Considérant que si - au risque de tromper la légitime confiance de l'administré - la partie adverse estimait ne pas devoir suivre les indications des circulaires précitées et refuser de présumer l'existence des circonstances exceptionnelles, quand bien même le requérant répondait aux conditions fixées par ces documents, il lui appartenait d'en expliciter les raisons; qu'à défaut de toute indication à ce sujet dans le premier acte attaqué, le premier moyen, première et troisième branches réunies, est sérieux ». •

Tweede grief

Volgens verweerde "toont [verzoeker] niet aan waarom [zijn relatie met zijn echtgenote] een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren » ; « we stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn echtgenote, naar Iraaks recht», (bestreden beslissing, p. 2)

Aangezien de vereisten van artikel 8 EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (vgl. Cour EDH, 5 février 2002, Conka contre Belgique, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (RS, 22 december 2010, nr. 210.029), staat het daarentegen aan het bestuursorgaan om, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of moet hebben.

In casu is de nauwe en duurzame relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote aangetoond. Hoewel het huwelijk naar Belgisch recht niet is erkend, blijft het een feit dat deze relatie valt onder de definitie van een gezin in de zin van artikel 8 EVRM. Het EHRM heeft herhaaldelijk de gelegenheid gehad erop te wijzen dat dit artikel gehuwde partners beschermt, maar ook andere de facto relaties, die moeten worden beoordeeld op basis van verschillende factoren, zoals de duur van de relatie en het feit dat het koppel samenwoont (Van der Heijden t. Nederland, 3 april 2012, §50 ; Johnston e. a. t. Ierland, 18 december 1986, §56; Kroon e. a. t. Nederland, 27 oktober 1994, §30). Het feit dat een huwelijk niet in is aanvaard door het nationale recht betekent niet dat het bestaan van een gezinsleven niet kan worden vastgesteld (Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. het Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 63).

De verwerende partij kon niet onkundig zijn van het risico dat haar beslissingen een grondrecht zouden schenden dat wordt beschermd door internationale rechtsinstrumenten die bindend zijn voor de Belgische Staat, namelijk artikel 8 EVRM. Hij diende derhalve op zijn minst de situatie zorgvuldig te onderzoeken en de in het geding zijnde belangen af te wegen alvorens zijn beslissingen te nemen, quod non. Schending van de artikelen 8 EVRM, 2 van het Grondwet, 5 van de terugkeerrichtlijn, 7, 62§2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en kennelijke beoordelingsfout (RvV, arrest 238.689 van 17 juli 2020, El Ghaouti)."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

"In het enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 8 EVRM, van artikel 2 van de Grondwet, van de artikelen 7, 9bis, 62§2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van onder meer het gelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij niet vijf, maar vier asielaanvragen heeft ingediend en dat zijn laatste (de vierde) asielaanvraag 4 jaar heeft geduurd. De duur van zijn asielaanvraag rechtvaardigt het indienen van zijn 9bis-aanvraag in België volgens verzoeker. Verzoeker meent dat ook de relatie met zijn Iraakse partner als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moest beschouwd worden.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag tot een machtiging tot verblijf onontvankelijk is, omdat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen vanuit het land van verblijf.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. (zie o.m. RvV nr. 246 386 van 17 december 2020.

Verzoeker heeft een punt waar hij stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte gesproken wordt over de vijfde asielaanvraag en waar hij stelt dat zijn vierde asielaanvraag meer dan vier jaar heeft geduurd.

De Raad van State heeft evenwel bij herhaling geoordeeld dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over moet geoordeeld worden.

*Wat het aangehaald gezinsleven in België betreft, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing uitgebreid motiveert waarom dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:
(...)*

Waar verzoekende partij kritiek geeft op de inhoud van de bestreden beslissing, dient benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om over te gaan tot een herbeoordeling van de aanvraag en dat de gemachtigde een zeer grote discretionaire bevoegdheid heeft. In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

• RvV nr. 210 884 van 12 oktober 2018

“De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen.”

Verzoeker toont niet aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten een schending zou opleveren van artikel 8 EVRM.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. Waar de verzoeker stelt dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout, blijkt duidelijk dat de verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verweerder de kritiek “op de inhoud van de bestreden beslissing” wel degelijk heeft begrepen in die zin dat de verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De verweerder merkt in dit verband wel terecht op dat “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om over te gaan tot een herbeoordeling van de aanvraag en dat de gemachtigde een zeer grote discretionaire bevoegdheid heeft”.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de genomen beslissing wordt gedragen door rechtens aanvaardbare motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 8 december 2022, nr. 255.212). De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 23 december 2021 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betreft de niet-ontvankelijkheid van deze machtigingsaanvraag.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet zodoende in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De gemachtigde beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad treedt te dezen op als annulatierechter en beschikt ter zake dus enkel over een marginale toetsingsbevoegdheid. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan de verweerder voorgelegde omstandigheden te beoordelen in zijn plaats.

3.3.2. De verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij vijf verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend. Volgens de verzoeker diende hij zijn laatste verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2018 en werd deze aanvraag definitief afgesloten in januari 2023. De verzoeker verwijst naar de actualisatie die hij in het kader van de voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op 31 maart 2023 overmaakte aan de diensten van de verweerder. De verzoeker betoogt dat hij in deze actualisatie heeft laten gelden dat zijn vierde asielprocedure onredelijk lang heeft

geduurd, nl. meer dan vier jaar. De verzoeker argumenteert tevens dat de onredelijke duur van de asielpprocedure volgens de voorbereidende werkzaamheden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en volgens het standpunt van verweerder zelf een grond kan vormen voor zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen betwist de verweerder niet dat de verzoeker slechts vier beschermingsverzoeken heeft ingediend. De verweerder zet onder “II. Met betrekking tot de feiten” immers uiteen dat de verzoeker achtereenvolgens vier verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend waarbij het vierde verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen bij 's Raads arrest van 27 januari 2023. Onder “III. Met betrekking tot de middelen” zet de verweerder in de nota met opmerkingen uiteen dat de verzoeker een punt heeft waar hij stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesproken over een vijfde verzoek om internationale bescherming en waar hij stelt dat zijn vierde verzoek om internationale bescherming meer dan vier jaar heeft geduurd.

De vraag rijst inderdaad of de verzoeker vier verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, zoals hij zelf in zijn verzoekschrift voorhoudt en hetgeen de verweerder bevestigt in zijn nota met opmerkingen, dan wel dat de verzoeker vijf verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet en hetgeen op het eerste gezicht ook strookt met de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoeker op 19 december 2019 een vijfde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het antwoord op deze vraag is echter niet onontbeerlijk aangezien hierna zal blijken dat het middelonderdeel om andere redenen reeds gegrond is.

In de bestreden akte wordt met name hoe dan ook niet deugdelijk gemotiveerd over de duur van de procedures inzake de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming.

Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De duur van de procedures – namelijk tien maanden voor de eerste, bijna zes maanden voor de tweede, twee maanden voor de derde, elf maanden voor de vierde en twee jaar en twee maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker - nadat hij eerder al op 14 september 2015, op 1 september 2016 en op 8 januari 2018 verzoeken om internationale bescherming had ingediend - op 13 november 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 30 januari 2019 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake dit vierde verzoek om internationale bescherming beslist tot de niet-ontvankelijkheid van die volgend verzoek. Bij arrest met nummer 227 962 van 24 oktober 2019 had de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld, verworpen. Bij arrest met nummer 253 446 van 1 april 2022 heeft de Raad van State voornoemd arrest echter vernietigd, waardoor de zaak terug werd gestuurd naar de Raad. Bij arrest met nummer 283 965 van 27 januari 2023 verwerpt de Raad, in een andere samenstelling, opnieuw het beroep dat de verzoeker tegen voornoemde beslissing van 30 januari 2019 had ingesteld. Het is pas met dit arrest dat verzoekers vierde beschermingsverzoek werd beëindigd.

Er blijkt dan ook dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld waar hij stelt dat de behandeling van het vierde verzoek om internationale bescherming van de verzoeker slechts elf maanden zou hebben geduurd.

De Raad kan niet in de plaats van de verweerder beoordelen of de door de verzoeker doorlopen procedure(s) tot internationale bescherming onredelijk lang hebben geduurd en of dit al dan niet leidt tot de ontvankelijkheid en/of gegrondheid van de voorliggende verblijfsaanvraag. Deze beoordeling komt enkel de verweerder toe.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

3.3.3. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Immers zet de verweerder in de nota met opmerkingen uiteen dat de “(v)erzoeker (...) een punt (heeft) (...) waar hij stelt dat zijn vierde asielaanvraag meer dan vier jaar heeft geduurd.”

Vervolgens stelt de verweerder in de nota met opmerkingen dat de Raad van State bij herhaling heeft geoordeeld dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van de asielpprocedure de

gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De verweerder verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009 en werpt op dat de verzoeker niet aantoont waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden geoordeeld.

De Raad stelt echter vast dat dergelijke motieven niet in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Enkel omtrent “*de elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij Frans zou leren, dat hij een cursus inburgering gevolgd zou hebben, dat hij niet ten laste zou vallen van de openbare instellingen, dat hij hier reeds gewerkt zou hebben, dat hij erg geapprecieerd zou worden door zijn Belgische kennissen, dat hij verschillende arbeidsovereenkomsten en bijhorende loonfiches voorlegt evenals een attest van deelname Franse taallessen, een attest maatschappelijke oriëntatie, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij FOREM, een bewijs van inschrijving bij de mutualiteiten drie getuigenverklaringen)*” wordt gesteld dat deze “*niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.*” Hieruit blijkt echter geen beoordeling inzake de lange duur van de procedures inzake de internationale bescherming. Omtrent dit element werd, op ondeugdelijke wijze, gemotiveerd dat de duur van deze procedures “*niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden*” en dat “*(h)et feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (geeft).*” Het verweer in de nota met opmerkingen betreft dan ook een *a posteriori*-motivering, die het gebrek aan deugdelijke motivering in de bestreden beslissing niet kan opheffen.

De verweerder kan bovendien worden gevolgd waar deze opmerkt dat de Raad zich niet in de plaats van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan stellen. Het komt dan ook enkel aan de verweerder toe om op zorgvuldige en deugdelijke wijze te oordelen of de duur van de door de verzoeker doorlopen asielprocedures kennelijk onredelijk lang was en of dit al dan niet een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het is net omdat de bestreden beslissing op dit punt niet getuigt van een deugdelijke motivering en omdat de Raad niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan oordelen of deze of gene elementen al dan niet beantwoorden aan de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden, dat de Raad de genomen beslissing moet vernietigen.

3.3.4. Het eerste onderdeel van het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE